

póliumába vetett hitből ívelhet híd minden gazság felé. Fejtegetésemmel csak az e bejegyzés elején feltett kérdésekre szerettem volna válaszolni. A nagy Kleisthez és a nagy Gombrowiczhoz hasonlóan azért vált szerény személyem minden vidorsága ellenére, outsiderre, mert én úgyszintén elengedtem a csecset, melyből mérgeket (is) szoptam, de más csecshez nem pártoltam át, és a már lenyelt tejről egy pillanatra sem próbáltam megfeledkezni.

Méhes Károly

A MÁSODIK CSAPAT

Eszembe jutnak néha a tornaórák,
 ahogy a „falábúak” csapata edzett.
 A „nagyok” levonultak az arborétum
 füves pályájára, nekünk maradt
 a kis főlhólyagosodott betonplacc
 a bástya tövében.
 Nem is foci volt ez, hanem valami
 egyéb, misztikusabb. Hármat
 se rúgtunk, s a labda már legurult
 a hegyoldalban, a faluig, a tettes
 átkozódva tűnt el utána,
 a bokrok között. S mi ott, a „falábúak”
 csapata, leültünk a bitumenre,
 volt, ki elterült, nem is mukkantunk
 nagyon, hagytuk, hogy az ég
 vakító lepleit ránk engedje;
 a képbe épp csak belelógott a templom
 keresztje, a gimnázium eresze,
 minden kék volt s messzi,
 a nap hatalmas gól a mennyország kapujában.
 Hevertünk a csöndben,
 a tavaszban, az őszben,
 nem is léteztünk igazán,
 csak a szívverésünk löködte
 a Földet, hadd forogjon.

LEÍRÁS

Persze az „itt és most”, átvágok az országon.
 A tanév vége: a táblákon búza-kréta, rozs-kréta,
 pipacs-kréta csikordul. Az alsóbbrendű utak
 mentén még mindig látni szarvast, komótosan
 sompolygó rókát. És a falunevek: Hullaháj,
 Kutyaláz, Kucimálbarokklóvértő. Mindinkább
 a bizonyosság: már jártam itt, itt nőttem
 föl. Egy fa, dombív, kilométerkő ferdesége.
 Sokat kell előzgetni, valami baleset miatt
 fölgyültek az IFA-k, Roburok. Szemem kinn
 ugrándozik az árok felé, erre járt Monet,
 mindent telepötyözött. Persze nem érkeztem
 meg, egy ponyva alatt ücsörgök, fekete
 füzetkéből (címe: Kijárat) olvasom, hogy
 a magyar lusta fajta. Körben nehéz
 légy-buszok döngenek. Foszló felhő vagyok,
 por vagyok, arcom napraforgó.

Benda Gyuláné Imrik Margit

„MOST KEZDŐDIK A HUSZADIK SZÁZAD”

Édesanyám 95. évében volt, amikor 1985-ben visszaemlékezéseit magnetonba mondta. Korábban is unszoltuk, hogy írja le vagy mesélje el élete folyását, de nem állt rá. „Vannak dolgok, amikre nem szeretek emlékezni – mondotta –, meg aztán ugyan kit érdekelne az én életem.” Végül is unokamenye bírta szóra.

A századforduló dzsentriéletformájáról, a felvidéki német polgárokról, az előretörő zsidó polgári értelmiségről számos visszaemlékezést, egykorú vagy későbbi följegyzést olvashatunk. A vidéki városok magyar polgári értelmiségének gondol-

kozását, mentalitását, életmódját és törekvéseit viszont alig ismerjük. Ebbe a vidéki polgári értelmiségi világba látunk bele a jómódú fiatal leány életén keresztül, aki nyelveket tanul, irodalommal és zenével foglalkozik, de az egyetemre nem juthat be, és a társadalmi előítélet nem engedi, hogy önálló, független életet kezdjen. „Ki is nevettek volna, ha valami kenyérkeresethez fogok” – mondja visszaemlékezésében. A kisvárosi társadalmi előítéletek keretéből kitorzni nem tudott, belenyugodott a sorsába, az apjától örökölt kultúrát és világnézetet azonban,